

ע"פ 2358/14 - מ.ט. נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 2358/14

לפני: כבוד המשנה לנשיא מ' נאור
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט א' שהם

המערער: מ.ט.

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 3.3.2014, בתפ"ח 13-08-19697, שניתן על ידי כב' השופטים נ' אחיטוב; מ' דיסקין; ר' בן-יוסף

תאריך הישיבה: כ"ח בניסן התשע"ד (28.4.2014)

בשם המערער: עו"ד ששי גז; עו"ד בנצי קבלר; עו"ד גולברי

בשם המשיבה: עו"ד דפנה שמול

פסק-דין

השופט א' שהם:

1. ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 3.3.2014, בת"פ 13-08-19697, שניתן על-ידי כב' השופטים: נ' אחיטוב; מ' דיסקין; ו-ר' בן-יוסף.

2. המערער הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום מתוקן, כמפורט להלן: 4 עבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 ביחד עם סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ריבוי עבירות של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 379 ביחד עם סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין; ריבוי עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; והדחה בחקירה, לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין.

3. בעקבות הרשעתו בדין, נגזרו על המערער העונשים הבאים: 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 4.8.2013 ועד ליום 29.12.2013 ומיום 15.1.2014 עד ליום מתן גזר הדין בתאריך 3.3.2014; שתי שנות מאסר על תנאי לבל יעבור המערער, בתוך 3 שנים ממועד שחרורו מהכלא, עבירה מסוג פשע לפי סימן ח' לפרק י' בחוק העונשין (עבירות תקיפה) וסימן א' לפרק ט' בחוק העונשין (שיבוש עשיית משפט); שנת מאסר על תנאי לבל יעבור המערער, בתוך 3 שנים ממועד שחרורו, עבירה מסוג עוון לפי סימן ח' לפרק י' לחוק העונשין, ולפי סימן א' לפרק ט' לחוק העונשין או עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין; כמו כן, חויב המערער בתשלום פיצויים למתלוננת בסך 40,000 ₪.

עובדות כתב האישום המתוקן

4. בכתב האישום המתוקן, שהוגש במסגרת הסדר טיעון, נאמר כי המערער ו-ד.ס. (להלן: המתלוננת) הינם בני זוג מאז שנת 2000 ולהם שלוש בנות בגילאי 3 עד 7 שנים. נטען בכתב האישום, כי ביום 14.9.2012 בשעות הערב, נכנס המערער, שלא בנוכחות המתלוננת, לכרטיס הפייסבוק שלה, ולאחר שעיין בהתכתבות שהופיעה שם "עלה חשדו כי המתלוננת מקיימת קשר רומנטי עם גבר אחר". בעקבות כך, העיר המערער את המתלוננת משנתה, התעמת עמה ודרש להסתכל במכשיר הפלאפון שלה. בהמשך, התפתח ויכוח בין המערער למתלוננת שבמהלכו איים המערער על המתלוננת כי "יהרוס את העסק שלה, יגרום לה לאבד את פרנסתה, ויפרסם ברבים כי פשטה את הרגל". עוד נטען, כי במהלך הויכוח תקף המערער את המתלוננת בכך שדחף אותה, תפס אותה בחוזקה וסטר לה. בעקבות התקיפה, נגרמו למתלוננת נפיחות ביד ימין והמטומה ביד שמאל. עם זאת, צוין בכתב האישום כי בתגובה למעשיו של המערער, גם המתלוננת היכתה אותו.

ביום 15.9.2012, כך נטען, המשיך המערער לאיים על המתלוננת בפגיעה בגופה, בכך שאמר לה כי "אם תרדם הוא ישפוך עליה מים רותחים, היא תהיה עיוורת, מלאת כוויות ואף אחד לא יסתכל עליה". כמו כן, דחף המערער את המתלוננת ותפס אותה בחוזקה בידיה. למחרת היום, 16.9.2012 בשעות הבוקר, תקף המערער את המתלוננת במקום עבודתה בבני ברק, במשרד האדריכלים אותו היא מנהלת, בכך שסטר לה בפניה, בנוכחות שלוש הבנות הקטינות. נטען, כי כתוצאה מעצמת המכה נהדפה המתלוננת לרצפה. כאשר התקשרה המתלוננת למשטרה, אמר לה המערער לבטל את התלונה וביקש כי תוודא שלא נשלחה ניידת למקום. המתלוננת פעלה על פי בקשתו של המערער, אך אחרה את המועד שכן כבר נשלחה ניידת למקום האירוע.

5. בהמשך כתב האישום מתוארים אירועים שונים שהתרחשו, מאז מועד הפנייה למשטרה ביום 16.9.2012 ועד לאמצע חודש יולי 2013. נטען, כי בתקופה זו נקט המערער באלימות פיזית ומילולית כלפי המתלוננת, על רקע חשדו כי

עמוד 2

היא בוגדת בו. המערער נהג לקלל את המתלוננת, תוך שימוש במילים "זונה" ו"שרמוטה", לעיתים בנוכחות בנותיהם. הוא איים עליה כי יהרוס את חייה ואת העסק אותו היא מנהלת. כמו כן, הכה המערער את המתלוננת בביתם "מספר פעמים רב", בכך שסטר לה, דחף אותה וטלטל אותה.

נטען בכתב האישום, כי במועד שאינו ידוע למאשימה, במהלך אותה תקופה, תקף המערער את המתלוננת בנוכחות הוריה, בכך שהכה אותה באמצעות קב"ים באזור האגן וגרם לה להמטומה וחתך מדמם. ביום 12.11.2012, דרש המערער מהמתלוננת להתבונן בהתכתביות שהופיעו במכשיר הפלאפון שלה, ומשסירבה לדרישתו זו, תפס המערער את ידיה, הפיל אותה לרצפה ובעט בה, וכתוצאה מכך נגרמו למתלוננת שריטות והמטומות. בתגובה, נשכה המתלוננת את המערער ושרטה אותו, וגם לו נגרמו שריטות והמטומות. באחד המקרים, כעס המערער על המתלוננת על כי נתנה לאחת הבנות ממתק. הוא חטף את הממתק מבתו ודרך עליו. בהמשך, צעק המערער על המתלוננת ואמר לה כי היא אינה ממושמעת ואינה עושה מה שהוא אומר לה, ולאחר זאת שפך המערער תוכן כוס קפה שהחזיקה המתלוננת, על ראשה ובגדיה.

ביום 13.3.2013, לאחר חצות, תקף המערער את המתלוננת במהלך ויכוח ביניהם, בכך שתפס את ידה, בעט בה והפיל אותה לרצפה. המתלוננת החלה לצעוק "הצילו", לאחר שהמערער נטל את המכשירים הסלולאריים שהיו ברשותה וניתק את הטלפון בבית. נטען בכתב האישום, כי המתלוננת נאבקה במערער ובעקבות התקיפה נגרמו לה שריטות. ביום 12.5.2013 בשעות הערב, במהלך נסיעה עם שתיים מהבנות, איים המערער על המתלוננת ואמר לה כי ירצח אותה. בעקבות איום זה הגישה המתלוננת תלונה במשטרה, וביום 13.5.2013, הוצא צו הגנה נגד המערער, על-ידי בית המשפט לענייני משפחה ברמת גן. חרף זאת, שב המערער להתגורר בביתם המשותף שעה שצו ההגנה היה בתוקף, אך צוין בכתב האישום כי הדבר נעשה בהסכמתה של המתלוננת. במהלך חודש יולי 2013, החליטה המתלוננת להיפרד מהמערער והודיעה לו על כך. המערער התקשה להשלים עם הפרידה והחל לשלוח למתלוננת הודעות טקסט רבות, בהן כתב כי הוא אוהב אותה ומבקש שלום בית, ולחץ עליה ליטול חלק בטיפול זוגי.

גזר דינו של בית משפט קמא

6. בפתח גזר דינו, עמד בית משפט קמא על עיקרי תסקיר מבחן שהוגש בעניינו של המערער. מהתסקיר עולה כי המערער הינו כבן 45, אשר עד למעצרו בפרשה זו ניהל חיים נורמטיביים, שכללו שירות קרבי בצה"ל שבמהלכו הוא נפצע, לימודים אקדמאיים, ועבודה כאנליסט בבנק דיסקונט ולאחר מכן במחלקת ניהול סיכונים בבנק איגוד. בהמשך, החל המערער לעבוד בבית העסק של המתלוננת, תוך התמקדות בניהול הכספים בעסק. מערכת היחסים בין המערער למתלוננת נמשכה תקופה של כ-13 שנים, שבמהלכה נולדו להם שלוש בנות. צוין בתסקיר, כי המערער מודה במיחוס לו, אך מבקש לצמצם מאחריותו, תוך שהוא חוזר ומדגיש כי הרקע למעשיו נעוץ בחשדותיו, כי המתלוננת אינה נאמנה לו. המערער טען כי לא התכוון מעולם לממש את האיומים שהפנה כלפי המתלוננת, והוסיף כי המתלוננת הכשילה כל ניסיון לפתור את בעיותיהם ולהשקיע בקשר הזוגי ביניהם.

בתסקיר המבחן הוצגה עמדתה של המתלוננת, אשר תיארה את המערער כבן זוג שתלטן שמנע ממנה עצמאות, ניתק אותה מסביבתה, וביקש לפגוע בדימויה העצמי. לטענת המתלוננת, ביטא המערער כלפיה יחס של קנאה, והשתלבותו בעסק שלה נועדה לפקח על תנועותיה. המתלוננת טענה לאלימות פיזית, כלכלית ומינית כלפיה, והוסיפה כי היא מצויה כיום בטיפול פסיכולוגי עקב כך. צוין בתסקיר, כי פקידת הסעד, המטפלת במתלוננת ובבנות,

התרשמה כי הן מצויות בסיכון גבוה, נוכח התנהגותו האלימה של המערער. מהחומר הרפואי שהובא בפני שירות המבחן עולה כי המערער הוא "...בעל מבנה אישיות נוקשה, דכאוני, המצוי במשבר ועלול עקב כך להיות מסוכן לעצמו ולסביבתו". שירות המבחן הוסיף עוד, כי כבר בתחילת ההליך הומלץ על ידי השירות לעצור את המערער, נוכח מסוכנותו הרבה, אך הלה שוחרר בתנאים מגבילים. לאחר שחרורו מהמעצר, דיווחו הוריו של המערער כי הוא התפרע בביתם, והמתלוננת עצמה מסרה כי המערער יצר קשר עם לקוחותיה במטרה לפגוע בעסקה. בעקבות פניית ההורים, ביום 31.12.2013, הופנה המערער למרכז לבריאות הנפש. ממסמך של חדר המיון במרכז לבריאות הנפש עולה כי המערער הגיע "על רקע אי שקט פסיכומטורי קל שהתגבר, מצב רוח ירוד, אך נמצא ללא תכנים פסיכויים".

בגין התנהגותו זו של המערער, המליץ שירות המבחן לחזור ולעוצרו, והוא נעצר ביום 15.1.2014, ומאז הוא מוחזק במעצר. שירות המבחן התרשם כי בעניינו של המערער קיימים גורמי סיכון הנובעים, בין היתר, "מקשייו לבחון באופן ביקורתי את התנהגותו האלימה והבעייתית, תכנים אובססיביים בקשר עם האשה, רכושנות קיצונית, קנאה אובססיבית כלפיה, תלות בה, חוויה של חוסר אונים ותחושת העדר מוצא..." . לאור החשש להישנות עבירות אלימות במשפחה מצידו של המערער, ועל מנת שניתן יהיה לטפל במצבו הנפשי של המערער ובהתנהגותו האלימה, המליץ שירות המבחן להשית עליו עונש "מאסר בפועל אשר יש בו כדי להפחית את הסיכון להישנות העבירות כלפי האשה ובנותיהם".

7. מטעם המערער העידו ארבעה עדי אופי, אשר ציינו את טוב ליבו ואנושיותו של המערער ואת אהבתו הרבה למשפחתו. בין היתר, העידה אימו של המערער שהכחישה כי היא ובעלה הפנו את בנם לאשפוז פסיכיאטרי, משום שהוא "רב וצעק" עליהם (כפי שתרשם במסמך הקבלה למיון). האם גם הכחישה כי היתה עדה לניסיון תקיפה כלפי המתלוננת, כאשר אביו של המערער עצר מבעדו לפגוע במתלוננת. בתחום המקצועי, נשמעו עדויות המלמדות על רמתו המקצועית הגבוהה של המערער, הן במשרד עורכי הדין בו התמחה והן בעבודתו בתחום הבנקאי. כמו כן, הוגשו תעודות רפואיות בעניינו של המערער, מהן עולה תמונה קשה לגבי מצבו הנפשי. בין היתר, נכתב באחת התעודות (סיכום פגישה מיום 1.1.2014 עם ד"ר אלכס קליין) כי המערער "נראה מוזנח, יותר פסיכופט מהרגיל... רב עם הוריו, אינו עובד...". אותו ד"ר קליין דיווח לעובדת הסוציאלית כי המערער הוא בגדר "פצצת זמן מתקתקת" ועשוי לפגוע בבנותיו. יצוין, כי במכתב ששלח ד"ר קליין לבית המשפט, הוא הכחיש כי כינה את המערער כפצצה מתקתקת.

8. בית משפט קמא ציין בגזר דינו, כי יש לראות בחומרה רבה את התנהגותו האלימה של המערער, "אדם גדל גוף", כלפי המתלוננת, ובעיקר כאשר אלימות זו לוותה באיומים, בעלבונות ובגידופים כלפיה. בית משפט קמא הוסיף וקבע, כי במעשיו של המערער יש משום "פגיעה באוטונומיה של המתלוננת לשלמות גופה, לחיי שלוה ולכבוד". בית משפט קמא החליט לקבוע מתחמי ענישה שונים ונפרדים לכל אירוע המופיע בכתב האישום. בצד הנמוך של אותם מתחמים, מצוי צו מבחן ללא הטלת עונש מאסר, ובצד הגבוה מדובר, לשיטתו של בית משפט קמא, ב-15 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בית משפט קמא התחשב לקולה, בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ובכלל זאת, בעברו הנקי של המערער; בעדויות האופי שניתנו אודותיו; בקריסת התא המשפחתי; ובנזק הרב שנגרם לעתידו המקצועי של המערער. עם זאת, ציין בית משפט קמא כי לא ניתן להתעלם מהאמור בתסקיר שירות המבחן, וגם אם לא יינתן לדברים מלא המשקל "התמונה אינה קלה". כמו כן, עמד בית משפט קמא על ההפרה הבוטה של תנאי השחרור בערובה מצידו של המערער, בציינו כי התנהגות מעין זו אינה מתאימה למי "שמתחרט בכנות על מעשיו ומבקש לתקן את התנהגותו בעבר ותוצאותיה". לאחר זאת, החליט בית משפט קמא לגזור על המערער את העונשים המפורטים בפסקה 3 לעיל.

מן הראוי לציין, כי בקשתו של המערער לעכב את ביצוע עונשו נדחתה, ביום 1.4.2014, על-ידי השופט צ'

זילברטל, וזאת בעיקר בשל מסוכנותו של המערער להישנות מעשים דומים, כעולה מתסקירי שירות המבחן.

הערעור על חומרת העונש

9. בהודעת הערעור שהוגשה מטעמו של המערער, נטען כי בית משפט קמא הטיל על המערער עונש מופלג בחומרתו "המבטא סטייה ממשית ממדיניות הענישה הנהוגה". נטען בנוסף, כי כתב האישום הוגש לבית המשפט המחוזי רק משום שיוחסו למערער עבירות של אינוס ומעשים מגונים, ועקב כך הוא אף נעצר לתקופה ארוכה. משהסתבר כי אין בסיס לאישומים אלה, תוקן כתב האישום, אך התיק נותר בבית המשפט המחוזי, למרות שמלכתחילה ראוי היה להגישו לבית משפט השלום. עוד נטען, כי העונש שהושת על המערער אינו הולם את נסיבותיו האישיות, ובעיקר את העובדה כי הוא ניהל אורח חיים נורמטיבי לחלוטין, עובר לביצוע העבירות דנן. המשבר שפקד אותו ביחסיו עם בת זוגו "טלטל את המערער והוביל אותו להתנהג בדרך שאינה מאפיינת את אורחות חייו ואינה משקפת את הליכותיו ותפיסת עולמו". לטענת המערער, יש לשים את הדגש במקרה דנן על צרכי שיקומו והחזרתו למעגל החיים הנורמטיבי, ועל שיקום התא המשפחתי. לגישת המערער לא ניתן משקל מספק להודאתו באשמה וללקיחת מלוא האחריות על מעשיו. עוד נטען, כי גם המתלוננת נקטה כלפי המערער באלימות, כך שלטענתו "בחלק העיקרי של האירועים האלימות היתה הדדית". המערער קובל בעיקר על עמדתו של שירות המבחן ולדבריו, התסקיר שהוגש בעניינו, משמש, למעשה, כתסקיר קורבן עבירה, ומבוסס על נתונים בלתי נכונים שמסרה המתלוננת.

לאור האמור, התבקשנו לקצר באורח ממשי את תקופת מאסרו של המערער ולהפחית מסכום הפיצויים שבו הוא חויב.

10. בדיון בערעור חזר עו"ד ששי גז, בא כוחו של המערער, על עיקרי הדברים שהופיעו בהודעת הערעור. בעיקר, התייחס עו"ד גז לאמור בתסקירי שירות המבחן בדבר מסוכנותו של המערער להישנות מעשים דומים, וטען כי הדברים אינם מבוססים, ואינם נשענים על תשתית ראייתית מספקת. עו"ד גז התייחס, בהקשר זה, להגדרתו של המערער כ"פצצה מתקתקת", שעה שד"ר קליין, לגביו נטען כי הוא השתמש בביטוי זה, הסתייג מפורשות מהדברים. עוד נטען, כי נגרם למערער עוול, שכן אלמלא יוחסה לו אשמת האונס, אשר נמחקה בסופו של דבר, לא היה מוגש נגדו כל כתב אישום.

תגובת המשיבה

11. המשיבה, אשר יוצגה על-ידי עו"ד דפנה שמול, מבקשת לדחות את הערעור מאחר שאין מדובר בעונש החורג ממדיניות הענישה המקובלת, ולטעמה הוא אף נוטה לקולה. המדובר באלימות פיזית ומילולית כלפי בת זוגו של המערער, כאשר בחלק מהמקרים נעשו הדברים בנוכחותן של בנותיו הקטינות של המערער. עוד נטען, כי כל גורמי הטיפול, לרבות שירות המבחן, פקידי הסעד ושירותי הרווחה התרשמו ממאפייניו הבעייתיים של המערער, והזהירו מפני הישנות המעשים בעתיד. נטען בנוסף, כי כלל הנסיבות לקולה עמדו לנגד עיני בית משפט קמא ולדידה של המשיבה, אין מקום להקלה נוספת.

תסקיר מבחן עדכני בעניינו של המערער

12. מתסקיר עדכני, שהוגש לקראת הדיון בערעור, עולה כי המערער אינו משולב במסגרת תעסוקתית או בפעילויות חינוך בכלל. הוא מצוי תחת מעקב וטיפול פסיכיאטרי ונמצא בקשר עם עובדת סוציאלית. המערער הביע מוטיבציה מילולית לבחון את התאמתו לטיפול בתחום האלימות במשפחה.

הגב' וייס, נציגת שירות המבחן למבוגרים, ציינה במהלך הדיון כי בעניינו של המערער הוגשו לא פחות מתשעה תסקירים, שבמסגרתם נעשה ניסיון לבדוק את התאמתו לטיפול. למרבה הצער, לא עלה בידי שירות המבחן לשלב את המערער בטיפול יעודי, בשל הבעייתיות הרבה בהתנהגותו. אשר לקבלת האחריות מצידו של המערער, צוין כי הוא הודה, אמנם, באשמה "אבל אין הבנה עמוקה של חומרת הבעייתיות". בשל מסוכנותו של המערער, נאלץ שירות המבחן לנקוט בצעד בלתי שיגרתי ולבקש מבית המשפט להחזירו למעצר.

דיון והכרעה

13. נפתח תחילה בהלכה המושרשת, לפיה ערכאת הערעור לא תתערב בעונש שהוטל על-ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים של סטייה קיצונית ממדיניות הענישה במקרים דומים, או כאשר מדובר בטעות מהותית שנפלה בגזר הדין (ע"פ 3091/08 טריגר נ' מדינת ישראל (29.1.2009); ע"פ 6095/10 חאג' יחיא נ' מדינת ישראל (18.7.2012); ע"פ 9074/12 מדינת ישראל נ' אבו אחמד (13.6.2013); ע"פ 1568/12 מדינת ישראל נ' סראחין ((11.6.2013)).

י"אמר כבר עתה, כי עונשו של המערער אינו מבטא כל סטייה מרמת הענישה הנוהגת, ולטעמנו הוא אף נוטה לקולה, ולפיכך דין הערעור להידחות.

14. על רקע חשדו של המערער כי בת זוגו אינה נאמנה לו, הוא עשה, במשך תקופה של כעשרה חודשים, שימוש באלימות פיזית ומילולית כלפי המתלוננת, תוך שהוא תוקף אותה פעם אחר פעם ומאיים לפגוע בה ובעסקיה. חלק מהמעשים נעשו בנוכחות בנותיהן הקטינות של בני הזוג, ובאחד המקרים איים המערער על המתלוננת כי ירצח אותה, במהלך נסיעה שבה נכחו שתיים מהבנות הקטינות. המערער טען כי מדובר באלימות הדדית, שבה גם מצידה של המתלוננת, אך לדעתנו אין כל ממש בטענה זו ומוטב היה אלמלא נטענה. באותם מקרים בהם עשתה המתלוננת שימוש כלשהו באלימות, נעשה הדבר בתגובה לתקיפתה על-ידי המערער, ומכל מקום מדובר בתגובה מינורית, ביחס לאלימות הקשה שהמערער נקט כלפיה, שאף גרמה לה לחבלות של ממש. התנהגותו של המערער מעידה על גישה אובססיבית ורכושנית כלפי בת זוגו, וגם אם היה בסיס לחשדותיו של המערער (ואיננו מביעים כל דעה בעניין זה), אין להשלים עם התנהגותו האלימה ומשולחת הרסן של המערער. לא בכדי סברו גורמי הטיפול השונים כי קיים חשש ממשי להישנות מעשים כגון אלה בעתיד, חשש שלמרבה הצער התממש, שעה שהמערער הפר באורח בוטה את תנאי שחרורו בערובה והמשיך להתנכל למתלוננת.

15. בעבירות שעניינן אלימות בתוך המשפחה, קיים מנעד רחב ביותר של עונשים, מהם עונשים קלים יחסית, כעולה מהפסיקה שהוצגה על-ידי בא כוחו של המערער, ומהם עונשים חמורים בהרבה מאלו שהושתו על המערער (ראו, לדוגמא, ע"פ 9074/12 מדינת ישראל נ' אבו אחמד (13.6.2013), שם הוחמר עונשו של המשיב והועמד על 30 חודשי מאסר, מבלי למצות את הדין עימו).

יפים לענייננו, דברי השופט ס' ג'ובראן בע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני (14.2.2011), בהתייחסו לעבירות אלימות בתוך התא המשפחתי:

"עבירות אלה, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שרוי התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו הייתה קניינו. אלמנטים אלו, המשולבים דרך כלל בעבירות האלימות במשפחה, מעצימים את הסכנה הנשקפת מן התוקף כמו גם את חשיבותם של שיקולי ההרתעה האישית והציבורית" (וראו גם, ע"פ 5062/10 פרץ נ' מדינת ישראל (11.7.2011); ע"פ 1761/11 מדינת ישראל נ' אמין (15.2.2012); ע"פ 4777/11 מדינת ישראל נ' לאסי (1.11.2012)).

16. במקרה שלפנינו, זקף בית משפט קמא לזכותו של המערער את כלל הנתונים והשיקולים לקולה, ולאחר זאת הגיע לתוצאה אשר הולמת את חומרת מעשיו והתנהגותו של המערער. מאחר שעונשו של המערער אינו סוטה, כלל ועיקר, ממדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות, החלטנו לדחות את הערעור, הן לעניין עונש המאסר והן לעניין רכיב הפיצויים למתלוננת.

ניתן היום, כ"א באייר התשע"ד (21.5.2014).

שופט

שופט

המשנה לנשיא
